

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **R. , IČ: X,**
se sídlem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 6. 2018, č. j. KUJI 31572/2018, sp. zn. ODSH
507/2018 – 4 Krp,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2018, č. j. DOP/15517/2018-novotna/6512/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 19. 10. 2017 v 19:34 hod jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X, v úseku dálnice D1 – 147.0 (j. pás směr Praha), směr Praha, výjezd, pruh 1, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené silničním zákonem. Nezjištěný řidič v úseku dálnice D1 – 147.0 (j. pás směr Praha), směr Praha, výjezd, pruh 1 v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) silničního zákona řídil výše uvedené vozidlo rychlostí 92 km/h v místě, kde je přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích (svislé přenosné dopravní značení „B20a“) povolena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Jedná se o úsekové měření v km 151 – 147 dálnice D1 a naměřená rychlost je průměrnou rychlostí vozidla v měřeném úseku. Naměřená rychlost je již po odečtu toleranční odchylky měření ± 3 km/h při naměřené rychlosti vozidla do 100 km/h nebo ± 3 % při naměřené rychlosti vozidla nad 100 km/h. Žalobce jako provozovatel vozidla svým jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona a spáchal tak přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve vazbě na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 5. 8. 2018, doručené zdejšímu soudu následujícího dne, shrnul žalobce své žalobní námitky do celkem jedenácti bodů, pojmenovaných: nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek; není odložení věci; zmatečná formulace výroku; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce – není ani v odůvodnění odkaz na § 125c; nezákonné uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení; neprokázání skutkového stavu; absence

zjištění formy zavinění řidiče; absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně); neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; nepřezkoumatelnost výpočtu rychlosti.

5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 10. 2018 nejprve stran namítaného nedostatečného vymezení skutku uvedl, že podkladem pro řízení o přestupku bylo oznámení o podezření ze spáchání přestupku, které zaslala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov (dále též „PČR“), a z něhož vyplývalo, že byla vozidlu žalobce naměřena přístrojem pro měření úsekové rychlosti, který pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy, v místě, kde je přechodnou úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, rychlost jízdy 95 km/h, při zvážení odchylky 92 km/h.
9. K námitce odložení věci žalovaný konstatoval, že žalobce vyzval k úhradě určené částky, která byla žalobcem uhrazena po lhůtě splatnosti. V této výzvě byl žalobce řádně poučen o následcích pozdějších uhrazení určené částky a o možnosti písemného sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 125h odst. 5 silničního zákona a jelikož žalobce uhradil určenou částku pozdě a nesdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče vozidla, řízení proti určité osobě odložil.
10. K absenci ustanovení na konkrétní výměru sankce žalovaný poznamenal, že správní orgán za spáchání přestupku uložil žalobci dle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona pokutu ve výši 1 500,- Kč a náklady řízení v částce 1 000,- Kč. Uložená pokuta byla stanovena v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 silničního zákona a odpovídala rozmezí pro udělení pokuty za přestupek, jehož znaky vykazoval oznámený přestupek. Výše pokuty, jakož i výše nákladů řízení, byla dle žalovaného stanovena plně v souladu s právními předpisy.
11. Správní orgán I. stupně provedl dne 21. 3. 2018 dokazování, kde se zabýval důkazy spáchaného skutku. Podkladem pro dokazování bylo oznámení přestupku zasláního PČR, fotodokumentace, ověřovací list měřicího zařízení, výzva k zaplacení určené částky, usnesení o odložení ve věci přestupku neznámého pachatele a výpis z karty vozidla. Z oznámení přestupku vyplývá, že v místě prováděného měření byla přechodnou úpravou provozu

na pozemních komunikacích, a to svislým dopravním značením „B20a“ upravena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h.

12. Stran přezkoumatelnosti výpočtu naměřené rychlosti žalovaný konstatoval, že jsou v dokumentaci k přestupku doloženy fotografie dokazující začátek a konec úsekového měření, dále souřadnice místa přestupku a průměrná rychlost vozidla 95 km/h, čímž nelze zpochybňovat výpočet naměřené rychlosti vozidla ani místo spáchání přestupku někým jiným.
13. Žalovaný byl s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že žaloba není důvodná, a proto navrhl, aby byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
17. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
18. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a*

odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

19. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

20. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky

účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu

k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

21. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

22. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo

k závěru napadeného rozhodnutí.

23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
24. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
25. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
26. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky

a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

27. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
28. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007,

č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

29. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

30. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí dostatečně nevymezil, zda uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém úseku.
31. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, stanovenou dopravní značkou „B20a“, 80 km/hod.
32. Zároveň soud doplňuje, že podle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen *řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který se dopravními značkami neřídí. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
33. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v působnosti dané značky došlo.
34. Nad rámec výše uvedeného však soud poznamenává, že z obsahu správního spisu, jakož i výroku prvostupňového rozhodnutí, je patrné, že měření proběhlo v úseku. Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že postačuje, označí-li správní orgán ve výroku rozhodnutí místo spáchání správního deliktu tak, že uvede město a ulici, kde ke spáchání deliktu došlo, společně s vymezením času a způsobu spáchání, případně též v kombinaci s fotografiemi pořízenými na místě a založenými ve správním spisu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 -

40,
nebo aktuálně též rozsudek ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 As 128/2019 - 14). V projednávané věci jsou fotografie z úsekového měření s přesným časem jednotlivých měření součástí správního spisu. Místo spáchání s jasně definovaným počátkem a koncem úsekového měření s uvedením konkrétního úseku dálnice D1 včetně přesného času měření a směru jízdy dostatečně zaručuje, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným, což je smyslem přesného vymezení skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41). Žalobní bod tak není důvodný.

Odložení věci

35. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Žalobce je dle svého názoru osobou, která je jednáním podezřelého řidiče vozidla na svých právech dotčena, neboť právě jemu je dáváno jednání řidiče k odpovědnosti.
36. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
37. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
38. Podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 *pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*
39. Krajský soud má s ohledem na znění rozhodných ustanovení za to, že žalobce podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo jej možné považovat za osobu přímo postiženou spácháním přestupku, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Provozovatel vozidla nebyl přímo postižen spácháním přestupku, jelikož by byl dotčen teprve tehdy, pokud se osobu přestupce nepodařilo vypátrat, tedy byl přímo postižen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Lze rovněž zmínit, že o osobě přímo postižené spácháním přestupku zákon o odpovědnosti za přestupky hovoří na vícero místech (např. ustanovení § 71, § 79 a § 82), z těchto je přitom zjevné,

že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče). Pokud tedy správní orgán I. stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla nevyrozuměl o odložení věci a tuto skutečnost toliko poznamenal do spisu, byl jeho postup zcela správný a nelze v něm shledávat žalobcem namítanou vadu řízení. Pokud žalobce tvrdil, že ve správním spisu není založeno usnesení o odložení věci, případně jakýkoliv záznam o odložení věci, ověřil zdejší soud, že se žalobce mylí. Krajský soud totiž ve správním spisu správního orgánu I. stupně nalezl na č.l. 10 usnesení o odložení věci ze dne 2. 2. 2018. Lze pouze poznamenat, že pokud žalobce využil svého práva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k jehož uplatnění byl správním orgánem I. stupně vyzýván, jistě by tuto skutečnost v obsahu správního spisu rovněž zaznamenal.

40. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019,

č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze

dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyznění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne

13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích

o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst.

o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“ Krajský soud neměl důvod se od citovaných závěrů nikterak odchýlit.

41. Krajský soud má proto s ohledem na vše výše uvedené za to, že byly naplněny podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, neboť správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přičemž žalobce ani správním orgánem I. stupně učiněné kroky nezpochybnil.
42. Námitka proto není důvodná.

Zmatečná formulace výroku

43. Žalobce dále brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně neoprávněně kladl ve výroku svého rozhodnutí žalobci za vinu, že porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
44. K tomuto soud obecně poznamenává, že skutečně nelze závěr o spáchání přestupku přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Správní orgán I. stupně nicméně ve výroku prvostupňového rozhodnutí toliko dovodil, že nezjištěný řidič vytýkaným jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán I. stupně zvolil formulaci, např. že *nezjištěný řidič se dopustil jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona*, nicméně dle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám žalobce v rámci této námítky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

45. Žalobce dále namítal, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, přičemž se správní orgán ani nezabýval tím, co je automat. V projednávané věci je tvrzení žalobce zcela v rozporu s obsahem správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně s oznámením o podezření ze spáchání přestupků ze dne 23. 10. 2017, se záznamem pořízeným silničním rychloměrem Unicam VELOCITY3, který byl kalibrován a schválen jako měřicí zařízení, což bylo doloženo ověřovacím listem k danému měřidlu. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá závěr, že silniční rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Podstatný je závěr, že výše uvedený ověřovací

list prokazuje, že použitý automat - automatizovaný technický prostředek byl vyzkoušen

a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. Zdejší soud nevidí jakýkoliv důvod k posuzování toho, co je to „automat“ v rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018–49).

Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce; nezákonné uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení

46. Žalobce namítal absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce ve výroku rozhodnutí, jakož i nezákonné uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení. K tomu krajský soud uvádí, že je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná, přičemž na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty. Správní orgán I. stupně ve výroku, jakož i v odůvodnění, svého rozhodnutí podřadil uvedený skutek pod ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, od něhož se odvíjí také konkrétní ustanovení silničního zákona, podle kterého byla sankce uložena. Konkrétně ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, dle kterého se *za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)*. Totéž poté platí rovněž v případě povinnosti k náhradě nákladů řízení. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkázal na ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, jakož i na vyhlášku č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku. Vyhláška č. 520/2005 Sb. poté v ustanovení § 6 odst. 1 jasně uvádí, že *paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč*. Byť by bylo jistě vhodnější, aby správní orgán I. stupně odkázal na toto konkrétní ustanovení předmětné vyhlášky, nelze v tomto opomenutí s ohledem na výše uvedené shledat nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil. Krajský soud k tomu konstatuje, že pokud správní orgán uložil sankci, kterou silniční zákon uložit umožňuje, a také ji uložil v zákonem stanovené výměře, nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla pokuta uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019 č. j. 6 As 53/2019-41). Ani tyto námitky tak nebyly vyhodnoceny jako důvodné.

Neprokázaní skutkového stavu

47. Žalobce dále rozporoval, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, z jakého podkladu správní orgány zjistily, že úsek, kde došlo k měření vozidla žalobce, byl označen značkou „B20a“. Krajský soud k tomuto uvádí, že tato poprvé v žalobě namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit byl zaznamenán jak v oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dne 23. 10. 2017 (ve správním spisu na č.l. 2), tak

rovněž ze samotného záznamu o spáchání přestupku ze dne 19. 10. 2017, přičemž žalobcem nebyly tyto skutečnosti po celou dobu nikterak zpochybněny. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém konkrétním úseku dálnice D1 došlo k vytýkanému jednání, jaká regulace rychlosti v tomto úseku platila a že tedy byly skutečně naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl žalobce jakožto provozovatel předmětného vozidla potrestán. Skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku mimo obec byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Žalobce do těchto závěrů nevnesl v návaznosti na svou pasivitu ve správním řízení žádnou pochybnost, tudíž správní orgány nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování kupř. opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly žádný důvod, přičemž lze poznamenat, že ani jeho žalobní argumentace závěry správních orgánů v tomto ohledu nikterak nezpochybnila. Postup správních orgánů proto krajský soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal nepřezkoumatelným.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

48. Žalobce také namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).

Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

49. Žalobce rovněž ve své žalobě namítal absenci popisu protiprávního jednání, když z výroku prvostupňového rozhodnutí dle jeho názoru nelze seznat, v čem mělo údajné protiprávní jednání spočívat. Ani této žalobní námitce nelze přisvědčit. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky přestupku provozovatele vozidla, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení silničního zákona žalobce porušil, že se dopustil přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, nachází se zde rovněž údaj o tom, že nezjištěný řidič se dopustil jednání vykazující znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, kde je dopravní značka „B20a“, nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, když jel v daném úseku pozemní komunikace průměrnou rychlostí po odečtení odchylky měření 92 km/h. O porušení povinnosti a všech zákonných ustanovením tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku provozovatele vozidla nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

Neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou

50. Žalobce rovněž namítal, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. K tomu krajský soud uvádí, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v ustanovení § 79a silničního zákona byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011, k čemuž krajský soud dodává, že žalobce byl změřen PČR, Dálničním oddělením Velký Beranov, a to mimo obec a důkaz obrazovým snímkem ze shora uvedeného měřidla je zcela přípustný.

Nepřezkoumatelnost výpočtu rychlosti

51. Žalobce brojil rovněž proti nepřezkoumatelnosti výpočtu rychlosti, když dle žalobce správní orgán uvedl rychlost vozidla žalobce po odečtení odchylky měření, z čehož nelze seznat, jaká byla skutečná rychlost vozidla žalobce. Správní orgán I. stupně nadto ani neuvedl, jakou odchylku měření odečetl.
52. Krajský soud k tomuto uvádí, že v nyní posuzovaném případě bylo využito přístroje pro měření toliko úsekové rychlosti, která spočívá ve změření rychlosti vozidla v náměrných bodech, ze kterých je následně zjišťována průměrná rychlost vozidla. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, především z fotodokumentace vytýkaného jednání, vozidlu žalobce byla v daném úseku naměřena průměrná rychlost při průjezdu 95 km/h. Správní orgán I. stupně následně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že vozidlo žalobce jeho rychlostí 92 km/h, když však dále upřesnil, že naměřená rychlost je průměrnou rychlostí vozidla v měřeném úseku a je již po odečtu toleranční odchylky měření 3 km/h při naměřené rychlosti vozidla do 100 km/h. Od této maximální povolené chyby se tedy následně odvíjel odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán I. stupně provedl.
53. K námitce, že odečet odchylky měření byl od naměřené rychlosti proveden, aniž by byl součástí správního spisu podklad odůvodňující tento úkon, soud uvádí, že měření rychlosti včetně provedení odpočtu průměrné odchylky měření od naměřené hodnoty neprováděly správní orgány, ale policisté, jakožto profesionálové proškolení za tímto účelem. Soud tudíž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z tohoto důvodu.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

54. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.

55. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
56. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

57. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

58. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
60. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.